

ex. ř., tedy ne podle bydliště dlužníkov, nýbrž podle bydliště poddlužníkov. Jest tudíž v exekuční věci, o níž jde, povolán zakročiti jako exekuční soud okresní soud ve Frýštátě.

Čís. 10735.

Při zabavení služebních požitků (désloužícího četaře) jest pokládati výkon exekuce za započatý, když exekuční usnesení, v němž jest exekuční soud určen, dojde na tento soud.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1931, Nd II 39/31).

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Jihlavě a okresním soudem v Pardubicích, k rozhodování o návrhu poddlužníka (velitelství jezdeckého praporu) na zrušení exekuce na služební požitky désloužícího četaře, v ten rozum, že příslušným jest okresní soud v Pardubicích.

Důvody:

Příslušnost k rozhodování o návrhu na zrušení exekuce řídí se (§ 45 druhý odstavec ex. ř.) podle toho, zda návrh byl učiněn před počátkem výkonu exekuce či po něm, to jest podle § 33 ex. ř. podle toho, zda byl učiněn dříve než žádost o výkon exekuce došla exekučního soudu, či až po té. Při zabavení pohledávek, o něž tu jde, se exekuční soud nežadá o výkon, jest tedy výkon pokládati za započatý podle § 33 ex. ř., když exekuční usnesení, v němž jest exekuční soud určen, dojde k tomuto soudu. Usnesení okresního soudu v Jihlavě, jímž exekuce na služební plat dlužníkův byla povolena, došla na okresní soud v Pardubicích jako soud exekuční dne 2. dubna 1931. Tím počal výkon exekuce, takže od tohoto dne byl příslušný, rozhodovati o návrhu na její zrušení okresní soud v Pardubicích. Návrh na zrušení exekuce, zasláný velitelstvím jezdeckého pluku na okresní soud v Jihlavě, došel tam dne 2. dubna 1931, byl tedy učiněn po počátku výkonu, takže jest příslušný o něm rozhodovati okresní soud v Pardubicích.

Čís. 10736.

Při rozvrhu nejvyššího podání nelze přihlídnouti k zaznamenané pohledávce, když spravovací lhůta uplynula a nebyl podán průkaz, že jest spravovací řízení zahájeno, třebaže nebyl v tomto směru vznesen odpor.

Částečné zaplacení pohledávky přikázané při rozvrhu nejvyššího podání nelze uplatňovati odporem, nýbrž návrhem na zrušení exekuce anebo žalobou podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, R I 177/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice mimo jiné na zaznamenanou pohledávku Václava G-a 30.000 Kč, Richardu W-ovi k hotovému zaplacení 6014 Kč a zbytek 23.583 Kč Václavu G-ovi k částečnému krytí pohledávky z kauční listiny. Dlužnice vznesla proti přikázání pohledávky Richarda W-a odpor z důvodu částečného zaplacení, jakož i odpor proti přikázání pohledávky Václavu G-ovi. Soud první stolice odpory zamítl. Rekursní soud nevyhověl rekursu dlužnice.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu dlužnice a změnil rozvrhové usnesení tak, že se nepřihlíží k pohledávce Václava G-a, zaznamenané penízem 30.000 Kč; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Stěžovatelka napadá dovolacím rekurem a) přikázání zaznamenané pohledávky Václava G-a z dluhopisu z 21. listopadu 1927 proto, že při rozvrhovém roku nebylo vykázáno, že ještě běží lhůta ke spravení záznamu nebo že je spravovací řízení již zahájeno, b) že nebylo vyhověno jejímu odporu proti přikázání pohledávky Richarda W-a, postupníka Františka M-a, jímž uplatňovala částečné zaplacení 3075 Kč, a že její odpor měl být poukázán na pořad práva, c) že byl zamítnut její odpor proti podmíněnému přikázání pohledávky Václava G-a z kauční listiny z 25. července 1928 v částce 28.530 Kč z důvodu, že rozsudkem byla věřiteli proti ní tato pohledávka oduznána a že ji při rozvrhovém roku popřela. Ad a) Přikázání zaznamenané pohledávky napadá stěžovatelka právem. Povinný může podati odpor proti přikázání pohledávek, pro něž není proti němu exekučního titulu. Povinná ovšem neopřela odpor proti přikázání zaznamenané pohledávky o to, že nebyl podán průkaz podle § 228 ex. ř. Avšak povinná to nepotřebovala učiniti, protože exekuční soud, i když nebylo vůbec odporu, nesměl přihlídnouti k zaznamenané pohledávce, když spravovací lhůta uplynula a nebyl podán průkaz, že je spravovací řízení zahájeno. Jde o velící předpis rozvrhový, jehož exekuční soud musí dbáti, i když odpor nebyl podán. (§ 228 ex. ř. slova »budiž toliko tenkrát přihlíženo«). Imperativnost předpisu plyne nejen z doslovu zákona, nýbrž i z úvahy, že zadnější věřitelé ani nevědí, zda zaznamenaný věřitel má ještě lhůtu nebo zda spravovací řízení zahájil. Nejsou vyrozumívání o prodloužení spravovací lhůty, aniž jsou uvědomování o spravovacím sporu. Proto není k uplatnění toho, že spravovací lhůta uplynula a spor spravovací není zahájen, potřeba odporu a musí exekuční soud k této okolnosti přihlížeti z úřadu, i když odpor nebyl podán. Okolnost, že knihovní soud zamítl žádost o prodloužení spravovací lhůty, běžící do konce roku 1928, odůvodniv to tím, že spravení sporem není třeba, nemění nic na tom, že spravovací lhůta uplynula a že spravovací řízení není zahájeno. Usnesení o zamítnutí návrhu na prodloužení lhůty nebylo povinné doručeno. Proti ní nemohlo nabýti moci práva a proto může uplynutí spravovací lhůty v rekursu

uplatňovati právě tak jako zadnější věřitelé. Nemá-li usnesení knihovního soudu ze dne 21. prosince 1928, vyslovující, že se upouští od lhůty ke spravení, a tím zamítající návrh na její prodloužení, účinek proti zadnějším věřitelům a povinné, protože o něm nebyli ani vyrozuměni, měl Václav G. ke spravení lhůtu jen do konce roku 1928. Nechav usnesení zamítající prodloužení lhůty vejíti v moc práva a nestěžovav si do něho, by tak dosáhl prodloužení spravovací lhůty pro záznam, nese sám následky toho, že mu lhůta uplynula. Chtěl-li přes to uplatniti zaznamenanou pohledávku při rozvrhu, bylo na něm, by podle § 228 ex. ř. aspoň do rozvrhu vyvolal zahájení řízení o spravení záznamu. Stěžovatelka má tedy pravdu, jest oprávněna k rekursu a právem uplatňuje nedostatek podmínek § 228 ex. ř. pro přihlídnutí k záznamu. Jejímu rekursu v tomto směru bylo proto vyhověno.

Ad b) Právem však nižší soudy zamítly odpor povinné proti přikázání pohledávky Richarda W-a jako postupníka Františka M-a vznesený z důvodu částečného zaplacení. Povinná mohla vznést odpor jen proti pohledávce, pro niž nebylo proti ní exekučního titulu. Sporná pohledávka byla knihovně zajištěna proti povinné vnuceným vkladem práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku podle rozsudku. Byl tu tedy proti povinné exekuční titul a nemohla vznést proti přikázání odpor (§ 213 ex. ř.). K uplatnění splátek na vykonatelný dluh zbývala jí za exekučního řízení jen cesta návrhu na zrušení exekuce podle § 40 ex. ř. anebo cesta žaloby podle § 35 ex. ř. Ale odpor nemohla vznést. Po skončení exekučního řízení může po případě splátky uplatniti žalobou zachovanou jí podle § 231 ex. ř. k uplatnění jejího lepšího práva. Proto není třeba zabývati se tím, zda Richard W. nabyt zástavního práva pro celou pohledávku bez ohledu na splátky podle § 1500 obč. zák. Odpor povinné byl právem zamítnut.

Ad c) Posléze si povinná stěžuje na to, že nebylo vyhověno jejímu odporu proti přikázání pohledávky Václava G-a z kauční listiny ze dne 25. července 1928 ve výši 27.630 Kč nebo že nebyl tento odpor aspoň poukázán na pořad práva. Stěžovatelka odůvodňuje stížnost tím, že se rozsudek krajského soudu proti Janu B-ovi týče této pohledávky, že bylo sporné, zda i povinná ji spoludluží, že zřídila zástavu jen pro případ, že bude sama dlužna, a to ještě za sporu, v kauční listině prý se praví, že Václav G. dostal na pohledávku 82.629 Kč zaplaceno 25.000 Kč, že 30.000 Kč jest zvlášť zajištěno a že povinná ohledně zbytku do výše 27.629 Kč zastavuje svůj podíl na domě, že rozsudkem byl odsouzen jen její manžel k zaplacení 22.525 Kč 30 h, nikoliv však ona, a že záruku za dluh manželův nepřevzala a zřídila smlouvou právo zástavní jen pro případ, že bude sama dlužna. Tyto okolnosti jsou však v podstatě novotami. Při rozvrhovém roku vznesla povinná odpor proto, že rozsudkem krajského soudu bylo právoplatně rozhodnuto, že nedluží nic. Jiný důvod odporu neuvedla. Popřela tedy jen pohledávku a vznik zástavního práva popírala jen pro nedostatek zástavní pohledávky, ale nepopírala zástavní právo z důvodu, že je zřídila jen pro vlastní dluh, nikoliv pro dluh manželův. Exekuční soud usoudil podle obsahu kauční

listiny, podle níž zřídila povinná, aniž uznala pohledávku a aniž rozeznávala, zda pohledávka přísluší proti ní či proti manželovi, právo zástavní na svém podílu na domě, dávši jej za záruku za hypotéku pro zbytkovou pohledávku 27.630 Kč, že zástava ručí za dluh manžela povinné a že jest lhotejno, je-li sama povinná také dlužna. Byl tedy odpor povinné zamítnut právem a rekurs podaný z jiného důvodu, než byl a mohl býti odporem uplatněn, není přípustný, poněvadž nový důvod v rekursu uplatněný, by rekurs byl přípustný, měl podle § 234 ex. ř. býti uplatněn odporem. Ostatně nebyl obsah kauční listiny, jak jej první soud uvádí, sporný a právem nižší soudy odpor zamítly, správně usuzující, že podle zjištěného obsahu kauční listiny ručí zástavně za dluh svého manžela. Proto bylo dovolacímu rekursu v bodě a) vyhověno, jinak není dovolací rekurs odůvodněn, po případě není přípustný.

Čís. 10737.

Pro nárok toho, kdo opravil kostelní budovu, proti patronu na náhradu nákladu (§§ 1036, 1037, 1042 obč. zák.) jest pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, R I 301/31.)

Žalující stavitel domáhal se na žalovaném patronu kostela zaplacení 52.000 Kč proto, že prováděje opravu farní budovy v M., provedl z omylu i opravu tamnějšího kostela. K opravě té, jež byla naprosto nutná, byl prý povinen žalovaný jako patron; je prý proto žalovaný povinen nahraditi žalobci zažalovaný peníz, jelikož oprava kostela byla provedena ke zřejmému převážnému prospěchu žalovaného, a žalovaný je o peníz ten ještě obohacen. Žalovaný, jenž vznesl námitku nepřipustnosti pořadu práva, namítal v podstatě, že nebylo provedeno předepsané konkurenční řízení. Soud první stolice zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Nárok žalobcem vznesený je sice povahy soukromoprávní, žalobce ho však uplatňuje proti žalovanému jako patronu, tedy z příčiny patronátu; neboť tvrzený zřejmý a převážný prospěch a obohacení žalovaného odůvodňuje právě jen jeho vlastností jako patrona, jemuž podle veřejnoprávních předpisů náleží udržovati kostelní budovu. § 34 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., jehož se dovolává také poslední odstavec § 55 téhož zákona — ustanovuje: »Rozepře o dávky neb o jiné povinnosti, jež kdo žádá z příčiny patronátu, přísluší pořadem stolic rozhodovati úřadům spravujícím duchovní záležitosti. Jen, kdyby patron dovozoval, že je dávek nebo jiných povinností zcela nebo z části zproštěn ze zvláštních důvodů soukromého práva, jest předsejiti pořadem práva a úřadům správním přísluší jen učiniti opatření prozatímní, je-li toho třeba.« První soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva s odůvodněním, že je tu tento zvláštní případ posléz zmíněný, poněvadž žalovaný popírá svůj závazek ze soukromoprávních důvodů žalobcem uplatňovaných. Naproti tomu jest uvést, že žalovaný, dovolávaje se de-